

s vámi chtěl setkat už dávno, pane... Je to pro mě nesmírná čest...“

„Ehm – díky,“ řekl Harry. Opatrně se protáhl podél stěny a dosedl na židli u psacího stolu, vedle Hedviky, která spala ve své velké kleci. Měl chuť se zeptat Co jsi zač? – připadalo mu to však příliš neurvalé, a tak se raději zeptal: „Kdo jsi?“

„Dobby, pane. Prostě jen Dobby. Domácí skřítek,“ písklo stvořeníčko.

„Skutečně?“ protáhl Harry. „Ehm – nechci být neomalovaný nebo tak, ale tohle není právě ta nejlepší chvíle, abych měl tady u sebe domácího skřítko.“

Z obývacího pokoje se ozval ječivý, neupřímný smích tety Petunie. Skřítek svěsil hlavu.

„Ne snad, že bych tě viděl nerad,“ dodal honem Harry, „jenže – ehm, máš k tomu nějaký zvláštní důvod, abys tu byl?“

„Ano, pane, ovšem,“ řekl Dobby vážně. „Dobby vám přišel říct, pane... je to velice těžké, pane... Dobby neví, odkud má začít...“

„Posaď se,“ vybídl ho Harry zdvořile a ukázal mu na postel.

K jeho zděšení skřítek propukl v pláč – ve velice hlasitý pláč.

„*P-posadit se!*“ kvílel. „*Nikdy... ještě nikdy...*“

Harry měl dojem, jako by hlasy dole utichly.

„Promiň,“ řekl šeptem. „Nechtěl jsem tě urazit ani nic podobného.“

„Urazit Dobbyho!“ zajíkal se skřítek. „Dobbymu ještě nikdy žádný kouzelník neřekl, aby se posadil – jako by mluvil s *někým sobě rovným* –“

Harry se pokoušel syknout Psst! a zároveň se tvářit povzbudivě; přiměl Dobbyho, aby si vylezl zpátky na postel, a skřítek tam teď seděl a škytal. Vypadal jako veliká, velice ošklivá loutka. Nakonec se přece jen dokázal ovládnout a kulil na Harryho očiska plná slz a nábožného obdivu.

„Zřejmě jsi moc slušných kouzelníků nepotkal,“ řekl Harry ve snaze dodat mu odvahy.